

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

ÚVOD DO UNIVERZÁLNÍHO UČENÍ

Dopis č. 5

MIKROKOSMOS A OSOBNOST
MIKROKOSMOS A MAKROKOSMOS
ZÁKLADNÍ OBRAT

Osobnost a mikrokosmos

Mikrokosmický firmament

Moc vyššího já

Možnost záchrany

Základní obrat

Denní umírání

„A viděl jsem nové nebe a novou zemi...“

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
Lectorium Rosicrucianum
Křesomyslova 599/8
140 00 Praha 4

www.rosicrucianum.org
lectorium@rosicrucianum.org

copyright © 2020 Lectorium Rosicrucianum

MIKROKOSMOS A OSOBNOST
MIKROKOSMOS A MAKROKOSMOS
ZÁKLADNÍ OBRAT

V našem minulém dopise jsme vám vysvětlili, že lidská bytost je něco víc než jenom to, co se dnes rozumí pod pojmem člověk. Je něco víc než jen svaly, krev, tělesné orgány a kostra. Je to mikrokosmos, to znamená malý svět sám o sobě. Mikrokosmos je kulovitý útvar o průměru několika metrů, jehož střed a jádro tvoří jiskra Ducha neboli praatom.

V mikrokosmu se projevují různé síly a je to tedy mnohotvárné pole jevů a tvoření. Jeho hlavním projevem je dnes to, co jsme zvyklí nazývat člověkem. Člověk s celým svým čtyřnásobným tělem je stvořen ze sil a hmoty pomíjivé přírody.

Osobnost já je tedy pomíjivá a po smrti se zase rozloží na elementy, z nichž vznikla. Mikrokosmos je pak nucen opatřit si opět nový nástroj, novou osobnost. Také ta po nějakém čase umírá, v souladu se zákonem vzniku, rozkvětu a zániku. Nelze tedy říci, že se inkarnuje osobnost s vědomím já, ale musí se říkat: inkarnuje se mikrokosmos, protože jenom ten při smrti nezaniká.

Původně žil mikrokosmos v božském životním poli. Byl obklopen proudem věčného bytí a nepřetržitého projevování. Jeho stvořená osobnost nebyla pomíjivá, nýbrž nesmrtelná. Prostřednictvím duchovní duše se v ní vyjadřoval Duch.

Tak byl původní mikrokosmos jednotou Ducha, duše a těla. Byl pravou lidskou bytostí.

To se již o dnešním mikrokosmu a jeho pomíjivé osobnosti nedá říci. Opakovanými inkarnacemi, jež jsou následkem hříšného pádu, je těžce poškozen a degenerován. Z původního mikrokosmu zůstal jen světelný princip, praatom.

My jako látková zjevení jsme jen dočasnými, pomíjivými osobnostmi padlé lidské bytosti, mikrokosmu. Následkem tohoto stavu se v nás navzájem sváří dvě přírody. Tento svár formuje náš život, naše úsilí, naše utrpení a naše zkušenosti.

Na jedné straně je praatom, který chtějí světelné síly znovu aktivovat, což se v nás projevuje jako pravzpomínka a pratouha. Na druhé straně stojí pozemská příroda a síly temnoty. Pod jejich vlivem máme sklon vidět v průběhu pozemského života s jeho střídavými vzestupy a pády svůj životní cíl, považujeme se za korunu tvorstva a díváme se na přírodu tohoto i onoho světa jako na cíl božského stvoření. A tak v nás vedou trvalý boj na jedné straně sebetvrdování a na straně druhé stesk po původním domově čili pravzpomínka.

Osobnost a mikrokosmos

V minulém dopise jsme dále vysvětlili, že se pozemská osobnost skládá ze čtyř těl:

1. z hrubohmotného těla;
2. z éterického neboli životního těla, které je z méně zhuštěné materie a je pro nás obecně neviditelné. Prostupuje hrubohmotné tělo a přesahuje ho o několik centimetrů. Nazývá se také silové nebo vitální tělo, protože umožňuje pohyb a fungování látkového těla. Éterické tělo oživuje mrtvou minerální substanci.
3. z pocitového neboli astrálního těla, které obě nižší těla obklopuje a prostupuje a má tvar vejce. Bývá také označováno jako tělo žádostí, což jeho funkce vyjadřuje nejzřetelněji; a
4. z prvních počátků mentálního neboli myšlenkového těla, ze schopnosti myslet.

Toto čtyřnásobné nižší já se projevuje v takzvaném poli zjevení neboli dechovém poli. Označení dechové pole napovídá, že osobnost v tomto poli dýchá a z tohoto pole žije. Přijímá do sebe všechny síly a substance, které v dechovém poli vznikají.

Pole zjevení je obklopeno sedminásobnou aurickou bytostí, která bývá označována také jako lipická bytost neboli jednoduše lipika. V ní jsou uchovávány výsledky, zkušenosti, napětí a nevyhaslé touhy předešlých inkarnací mikrokosmu. Ty jsou příčinami stavů a dějů, pod jejichž vlivem se osobnost nachází. Lipiku a magnetická smyslová centra, silové principy a silová vyzařování, která jsou v ní nashromážděna, můžeme také označit jako mikrokosmický firmament neboli mikrokosmické nebe, a nižší já jako mikrokosmickou zemi.

Mikrokosmický firmament

Tak zjišťujeme, že systém mikrokosmu se podobá systému makrokosmu. To je ve skutečnosti velmi staré poznání. Jako se život na Zemi a Země sama ve své podobě a hustotě zrodily pod vlivem makrokosmických hvězdných sil, tak se také mikrokosmická země zrodila pod vlivem mikrokosmického firmamentu.

Vlivy aurické bytosti představují ve svém úhrnu tvůrčí oheň zcela určité kvality. Z tohoto ohně jsme vznikli a z něho každou vteřinou žijeme. Zrcadlí se v nás. Avšak aurický oheň není neměnný. V každém okamžiku také odráží životní jednání svého výtvoru, nižšího já. Vyšší neboli aurické já je špatné, jsme-li my špatní, a je dobré, jsme-li my dobří. Reaguje sebezprosazujícím způsobem, jestliže tak reagujeme my.

Tak se znamení na mikrokosmickém nebi ustavičně proměňují, staré hvězdy zhasínají a nové se rozsvěčují. Co jako osobnosti zaséváme, to budeme také sklízet. Aurická bytost a osobnost existují ve vzájemné závislosti.

Moc vyššího já

U mnohých lidí se tato aura stala jejich vládcem, jejich přírodním bohem, jejich takzvaným vyšším já. Mají strach z potenciálu aurických sil, z mocného nevědomí, které je sice také chrání před mnoha nebezpečími tohoto světa, ale nakonec na ně přece jen uvalí celé břímě minulosti jejich mikrokosmu. Bojí se vyššího já, jež je nositelem jejich karmy a vyzařuje ji.

Tak vznikly různé metody a terapie k udržení jakési (zdánlivé) rovnováhy mezi vyšším a nižším já. Tuto snahu odráží například psychoterapie, ale také okultismus, veškeré usilování o dobro a mnohá dnešní pojetí náboženství.

Aurické já však nespoutává jen osobnost. Svými magnetickými silami váže také mikrokosmos na dialektický makrokosmos. Tak může mikrokosmos dát své osobnosti k dispozici pouze to, co se objevuje v dialektickém makrokosmu. Tímto způsobem má dnešní vyšší já na mikrokosmos a osobnost neblahý vliv.

Pozemská osobnost je spoutána ve více ohledech: je zajatcem aurické bytosti, zajatcem makrokosmu a v neposlední řadě také zajatcem svého přírodního druhu. Dědictví rodičů, rodiny, národa a rasy účinkuje v krvi jako puzení. Proto osobnost, jak to odpovídá jejímu druhu z masa a krve, touží po věcech tohoto světa.

To je celá tragika lidského uvěznění. V osobnosti zpravidla nevzniká nic božským působením, nýbrž vše vzniká jen na popud vyššího já, což člověk nemůže ani rozpoznat, ani kontrolovat. Člověk nežije, ale je žit. Je nepřetržitě úslužným otrokem své aurické bytosti neboli vyššího já.

Vyšší já není nic nadpřirozeného a tím méně božského. Také není původní božsko-lidskou bytostí. Je pouze sběrnou a transformační stanicí dialektických životních substancí, které jsou v něm pro dialektickou osobnost vhodně transmutovány, to znamená přetvářeny. Je spojovací stanicí mezi námi a dialektickým Universem. Proto žák duchovní školy vidí v tomto vyšším já velkého svůdce, satana, protivníka, kterému jednou musí říct jako Ježíš: „Ustup ode mne!“

Možnost záchrany

Před chvílí jsme řekli, že vyšší já a nižší já jsou v úzkém vzájemném vztahu. Čím intenzivnější je sebepotvrzování osobnosti, tím pevnější je základ aurické bytosti, což se zase zpětně projevuje na člověku s vědomím já a podněcuje ho, aby své já ještě více posiloval, prosazoval a upevňoval.

Vidíte v tom však také svítat možnost záchrany?

Poznáváte, že toto střídavé působení sil může být zeslabeno a zrušeno vědomou a poznávající osobností?

Zmíněného zeslabení nelze dosáhnout sebepotvrzujícím se já, protože vlivem aurické bytosti je sebepotvrzování stále silnější. Zeslabení střídavého působení sil může uskutečnit pouze osobnost, která se svého sebepotvrzování začne vzdávat, neboť vyšší já je závislé na nižším já.

Pro člověka, který hledá to božské, je proto zcela bezcenné kultivovat a povznášet sám sebe a tím své vyšší já, s úmyslem pozvednout se tak k božství. Vyšší já hříšného pádu nemůže získat nic božského. Naopak! Takovým kulturním úsilím se vzájemné působení mezi vyšším a nižším já jen posílí. Sebestřednost a sebepotvrzování vzrůstá. Vazba k dialektickému světu se tím neruší, ale naopak ještě více upevní.

Základní obrat

Jako protiklad ke snaze o sebepotvrzování představuje duchovní škola Kříže s Růží proces transfigurace, který začíná základním obratem, změnou ve střídavém působení mikrokosmických sil. Této změny lze dosáhnout neutralizací přirozených pudových sil v osobnosti. Pouta, kterými je mikrokosmos vázán na dialektický kosmos a makrokosmos, budou tak zlomena.

Člověk, který rozpoznává souvislosti a vztahy v mikrokosmu, začíná také rozumět svému životnímu úkolu. Je odhodlán spolupracovat na znovuvytvoření původního, pravého člověka. Snaží se už nereagovat na impulzy, které vyzařuje aurická bytost čili vyšší já. Neposkytuje těmto silám již žádnou potravu, ale své žádosti a sebepotvrzování neutralizuje. Poznal, že jeho egocentrická bytost váže mikrokosmos k tomuto světu.

Zastavit egocentrické snahy však neznamená postavit se jim na odpor nebo s nimi bojovat. Tím by byly jen spuštěny potlačovací mechanismy a následně by potlačené síly vybuchly někde jinde. Odpor a boj proti egocentrickému chování jsou rovněž egocentrické aktivity, které nemohou být nikdy osvobozující.

Proto zde vyslovujeme varování: při neutralizaci přírodních pudů se nejedná o žádnou askezi nebo jakékoliv jiné donucování. To všechno jsou aktivity já. Neutralizace také neznamená lhostejnost, například v oblékání, ve stravování nebo čistotě těla. Lhostejnost je právě tak aktivita já.

S neutralizací přírodních pudů nelze začít ani jen tak na zkoušku, třeba ze zvědavosti. Kdo začne s neutralizací na základě tohoto motivu, musí vždy ztroskotat. Neutralizace také není schovávání se za nějakou zastírací maskou, např. za nějak změněným citovým nebo rozumovým jednáním. Neutralizace já se musí stát mnohem více vnitřní potřebou. Člověk

k tomu musí být puzen z vnitřního pochopení, vyvolaného pravzpomínkou a podporovaného gnostickými silami duchovní školy. Na místo hnacích sil dialektické přírody vstoupí síly božského životního pole.

Neutralizace tedy není potlačování, nýbrž opuštění dialektiky. Žák duchovní školy se musí snažit o životní jednání bez náklonnosti a odporu, bez sympatie a antipatie. Jen v takovém stavu je schopen být objektivní. Nebude už přesouvat svůj zájem od jedné věci tohoto světa ke druhé. Nebude zaujímat stanovisko ani pro, ani proti. Jeho bytost se stane nepohnutou, tichou. Tímto způsobem bude povolna neutralizována každá touha. Nad žákem se rozprostře klid jako nějaký ochranný plášť.

V knize „Dei Gloria Intacta“ jsou popsány následky tohoto vývoje:

„Když žák dokáže dostatečně dlouhou dobu zachovat neutralizaci svých přání a získá tím schopnost odmítat všechny filosofické a metafyzické spekulace, vyvíjí se v něm, i přes jeho strukturální nezpůsobilost, znovuoživená schopnost svobodně myslet. Schopnost myšlení se vymaňuje z chaosu sklonů, výchovy a krve. Záleží tedy jen na žákovi, jestli se odhodlá vzdát se svých sklonů a instinktů krve, které ho chtějí neustále strhávat zpět do starého života.

Nic není na této duchovní cestě prospěšnější, důležitější a nic nerozhoduje víc, než dokonalé vzdání se já. Ale právě z této negace já má člověk největší strach. Seběprosazování v této tvrdé pozemské životní realitě se zakořenilo v krvi člověka do té míry, že by chtěl své já, které je přece z pozemské přírody a tudíž pomíjivé, prosazovat i na duchovní cestě.

Možná prožíváte stejnou přirozenou úzkost a rádi byste hájili a hýčkali své já v duchovní sluneční záři. Měli byste si však uvědomit, že jde přece o vzkříšení opravdového já, opravdové osobnosti, opravdového člověka. Jde přece o nalezení pravého já. Proto musí být já této přírody v uvedeném procesu zásadní přeměny negováno. Když se to žákovi podaří, zasvitne v jeho mikrokosmickém systému něco z opravdové svobody. Žák projde branou zásadní proměny.“

Denní umírání

A dále čteme v knize „Dei Gloria Intacta“:

„Každodenní umírání je průlom do biologického vědomí, zničení sebepotvrzování, nízkých a spekulativních žádostí a vymizení všech animálních instinktů. Dodržováním příslušných životních zákonů je zaručen funkční zdravý život, dokud je ho zapotřebí. Toto každodenní umírání, o němž mluví také Pavel v 1. dopise Korintským (kapitola 15, verš 31), musí žák umět uplatňovat.

Lidé vždy usilovali o vzkříšení přírodního těla v pročištěném stavu, avšak ortel vyřčený nad tímto tělem je nezvratný. Toto pozemské tělo podlehne rozkladu a nikdy nebude vzkříšeno. Je to jiný mrtvý, který musí být vzkříšen, který je mrtev už celé eóny – a tím je nebeské tělo opravdového člověka, tím je obyvatel nebeské královské říše. Tento mrtvý může vstát z mrtvých jen tehdy, jestliže žijící pozemská osobnost zemře.“

Tolik úryvek z knihy „Dei Gloria Intacta“.

Člověku, který je na to připraven, se tento živý mrtvý skrytě hlásí působením praatomu v mikrokosmu. Všechno závisí na tom, jestli člověk dojde k neutralizaci, ke klidu. V tomto klidu žije jako Jan na Patmu. Koncentrace sil jeho aurického firmamentu pohasínají a v mikrokosmu se objevuje nové nebe a nová země. Aurické já je znovuzrozeno a tím je také znovuzrozena původní nebeská osobnost.

„A viděl jsem nové nebe a novou zemi...“

Snad nyní tušíte něco z majestátní skutečnosti tohoto příslibu, který nám zvěstuje Bible. Je to příslib, jehož čas a hodina naplnění nejsou známy, protože se musí naplnit v mikrokosmu – ve vašem mikrokosmu, v hodině vašeho Pána. Vzkříšením živého mrtvého je překonán nesvatý mikrokosmos a jeho nesvatý výtvar a zároveň z makrokosmu vystupuje vzkříšený mikrokosmos.

Svět se pak otřásá v základech.

Svoboda Božích dětí se stává skutečností.